

да получат храна. Мнозина се катереха по високите дървета, за да върнат следи от наближаващия враг. Далече, в чезнешите далечини се издигаха огромни пламъци от опожарените селища. Неприятелят бе вече наблизо. Ала не се виждаше, не се чуваше нищо. Всички млъчаха, сякаш се бояха невидимо око, нехайно ухо да не долови най-плътния им шепот, най-леката им дума. Въздухът бе препълнен с неизвестност. Те дебнеха, спотаени като див звяр, готов за смъртен скок. Ала може би и тях дебнеха по същия начин.

След бранния съвет в царската шатра, всички войводи отидоха при отрядите си. Останаха само Исан Асен и великият протостратор.

— Койнен е вече наблизо... — послушна сякаш на себе си царят. — Боя се всеки миг да не загазя в засада. Дано по-скоро се върнат разузнавачите... Доколкото знам крепостта е непрестъпна откъм север и изток. Там се влива една по-малка река в Добричка.

— На това място Добричка се нарича Банска река. А на другата името е... — Гадул прекъсна думите си. Ослуша се.

— Чуваш ли нещо? Като конски тропот... — каза изтърпан царят. Той стана, дигна завесата на шатрата, надникна. Върна си.

— Не, няма нищо.

Гадул се замисли.

— Не знам. От време на време нещо ми се случва. Не мога да определя какво е. След това не го долавям вече. После отново почва.

Великият войвода затвори очи, за миг челото му юмкамна във внезапна дремка. Царят го разтърси за рамото.

— Върви си почини! Нужно е! Утре трябва всички да бъдем бодри. Хайде! Отморени войскари се бият два пъти по-дръзко.

— Няма да склоря очи, дорде не видя, царство ти, че е легнал и той да почине.

А Асен се усмихна. Загаси борината, която трепереше с кървав пламък, закрепена връз една желязна халка на главната подпора.